

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลกับการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาตามทัศนคติของเด็กวัยรุ่นไทยและเด็กวัยรุ่นลูกจีน ตัวอย่างประชากรเป็นเด็กชายวัยรุ่นจากโรงเรียนโครมศรีวิทยาลัย อายุ ๑๒ - ๑๔ ปี จำนวน ๔๒๐ คน ทุกคนตอบแบบทดสอบ Sentence Completion Test และแบบสอบถามการอบรมสั่งสอน ในจำนวนนี้เลือกตัวอย่างประชากรมา ๑๑๐ คน เป็นลูกจีน ๕๕ คน เด็กไทย ๕๕ คน ในแต่ละกลุ่มผู้วิจัยใช้ผลคะแนนที่ได้จาก Sentence Completion Test แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มย่อย กลุ่มละ ๒๕ คน เด็กที่อยู่ระหว่างกลาง ๒ กลุ่มกลุ่มละ ๕ คน ไม่นำมาใช้ เกณฑ์ในการแบ่งคือคะแนนแสดงระดับแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงหรือค่า ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามการอบรมสั่งสอน ๕ ด้านคือ การฝึกความอิสระ การฝึกความสัมฤทธิ์ผล ความเข้มงวด การให้รางวัลและลงโทษ และความคาดหวัง มาเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ และวิเคราะห์ความแปรปรวนของเชื้อชาติ แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลและการอบรมสั่งสอน ผลปรากฏว่าเชื้อชาติและการอบรมสั่งสอนมีความสัมพันธ์กัน สำหรับการอบรมสั่งสอนของเด็กไทยกับเด็กลูกจีนผลการวิจัยแสดงว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญด้านการฝึกความสัมฤทธิ์ผล และด้านการให้รางวัลและลงโทษ ส่วนด้านความเข้มงวด การฝึกความอิสระ และความคาดหวังแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงพบว่าเด็กไทยกับเด็กลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงมีการอบรมสั่งสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเพียงด้านเดียวคือการให้รางวัลและลงโทษ ในระหว่างชนชาติเดียวกันพบว่ากลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงมีการอบรมสั่งสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความคาดหวังในระดัการศึกษาของบุตรทั้งกลุ่มเด็กไทยและเด็กลูกจีนให้ทัศนะว่าบิดามารดาคาดหวังให้คนเรียนในระดับอาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัยในประเทศ